

פרולוג

"לחזור להתחלה..." נשמע קול עמום ומהדהד בראשו. חושיו החלו שבים אליו בהדרגה. אפו

שאף עמוקות ותדירות אוויר לילה צונן, ספוג בניחוחות עלווה ריחנית מהעצים סביבו. עיניו

תרו אחר מקורות אור מבעד לחשיכה שעטפה אותו יותר ויותר, ככל שהתקדם אל תוך החורשה הסבוכה. תחושת צריבה פשטה בידי, שנשרטו בכל פעם שהגן על פניו מפני ענפים שוטים, שכמו עטו עליו בעודו שועט מבעד לעצים הצפופים.

דופק ליבו הלם בו ללא הרף דרך כל עורק, וריד ונים. רחש העלים היבשים הנמחצים תחת סוליות נעליו חדר ללא הרף לאוזניו. טעמה המלוח של תערובת הלכלוך והזיעה הזולגת על פניו, מילא אט-אט את פיו. מוחו כצופה במחזה מהצד, ניסה לארגן את מחשבותיו. איפה אני? לאן אני רץ? אני רודף אחרי מישהו או שרודפים אחריי? אוזניו הצליחו לקלוט, מבעד לרחש העלים הנמחצים ולהמיית נשימתו הכבדה, צעקות בשפה זרה אי שם מאחוריו. איזו שפה זו?

הוא הסיק שככל הנראה במסע הציד הזה הוא הטרף, והמשיך בדרכו לכיוון הסבך החשוך. קול נפץ גרם לו כאינסטינקט לכווץ את גופו. הוא איבד את שיווי משקלו והתרסק על העלים היבשים תחתיו. כשהפנה את מבטו לאחור, ראה שלוש אלומות אור נעות מצד לצד ברעידות, מתקרבות לכיוונו בתנועה מתמדת. מוחו לא נזקק לנתונים נוספים, הוא קם מיד ממקומו והחל שוב במנוסתו.

לאחר שניות מספר הסבך מול עיניו הואר לרגע, ומיד אחר כך נשמע קול נפץ נוסף, ולאחריו חש חבטה חדה בצד השמאלי של ראשו. רגליו כשלו תחת פלג גופו העליון והוא שוב מצא את עצמו שרוע על מרבד העלים היבשים. הפעם כשל גופו בניסיונו להתרומם. שקט השתרר סביבו ורק נשימתו הכבדה הפרה את הדממה, לצד רחשי עלים נמחצים אשר נשמעו מתקרבים מרחוק. הוא חיכה בדריכות ובמידה מסוימת של סקרנות לבאות. רחשי העלים היבשים פסקו גם הם, ומתוך החשיכה, מבעד לאלומות האור שהאירו על פניו ועל גופו, הצליח להבחין בשלושה זוגות נעליים. זוג נעליים שחורות, גבוהות ומצוחצחות ושני זוגות נעלי מותגים מזויפות. טיפות דם החלו ניגרות אל תוך עינו השמאלית וראייתו היטשטשה קמעה. כך נראה הסוף? הרהר בטרם איבד את הכרתו.

פרק 1

זה אחר זה הם צעדו בשני טורים, רחובות מחנה הפליטים ג'באליה סגרו עליהם. פרט לנביחות כמה כלבים אי שם ורחשי צעדיהם על האספלט המתפורר, השקט מסביב היה רועם ומאיים.

"קודקוד 6, כאן קודקוד 1, עבור..." שמע באוזניית הקשר הצמודה לאוזנו הימנית.
"כאן קודקוד 6, רות עבור."

"שימו לב, אתם נכנסים לאזור חם! צפו להרבה מלוככים... תהיו ערניים!"
"רות, עבור."

מלפנים מפקד הכוח סימן בידו לעצור ולרדת לכריעה. הוא הרכיב את אמצעי ראיית הלילה, הסיר מאוזנו את אוזניית הקשר לרגע וסרק את המבנים ואת הרחובות ממול. הירח החל מבצבץ מעל גגות הבניינים שמעליהם. לפתע הבחין בנצנוץ חשוד מכיוון אחד החלונות, במרחק שני בניינים מהם בצד השני של הרחוב. הנצנוץ התחלף בתנועה חדה. "היתקלות!" צעק לאחור, ומיד אש מקלעים מאסיבית נפתחה לעברם ממספר מקורות באותו הבניין. שני הטורים נצמדו למבנים בצד הרחוב, תפסו מחסה מאחורי כלי רכב חונים והחלו להשיב אש אל מקורות הירי.

לאחר כמה שניות של חילופי אש בלתי פוסקים, התעשת מפקד הכוח, החזיר את האוזנייה אל אוזנו וצעק אל תוך הפומית, מסוכך עליה בידו, כמו כדי לחסום את רעש היריות מסביב, "כאן קודקוד 6... הותקלנו! אני חוזר, הותקלנו! צריך תגבורת במייד לנ"צ 4352..." קול נפץ אדיר קטע את דבריו, לאחריו השתררה דממת אלחוט של שלוש שניות, ואז החלו להישמע זעקות הכאב מסביבו.

"לחזור להתחלה..."

קולות חריקת צינורות הברזל שעיטרו את תקרת החדר ואת קירותיו הציתו בחזרה את הכרתו. לאחר מספר שניות של התאוששות מצא את עצמו קשור בחבלים לכיסא במרכז חדר חשוך, שהואר קמעה באור שבקע דרך חרך בתחתית דלת המתכת בקיר שמימינו. כמה זמן אני מוחזק כאן? הרהר לעצמו. הוא התפתה לרגע לצעוק לעזרה, אך מיד הבין שככל הנראה היחידים שישמעו אותו יהיו שוביו. הוא החל להזיז את כל מפרקיו כדי לאתר אזור רפוי יותר בחבלים הכרוכים סביבו. לאחר שתי דקות החל לאבד את סבלנותו ולהניע את גופו לכל עבר בתוך מעטפת החבלים. הטיה אחת פתאומית גרמה לרגלי הכיסא השמאליות להתרומם באוויר, ועל אף ניסיונות השווא שלו להחזיר אותן לקרקע, מצא עצמו

מוטל על צידו הימני. מיד הסית בבהלה את מבטו אל עבר חרך הדלת, כדי לבחון אם רעש התרסקותו על הרצפה הסב את תשומת ליבם של שוביו. לאחר שניות אחדות שבהן פס האור הוכיח עצמו כיציב וקבוע ולא נראו צללים בעדו, הוא נרגע מעט והמשיך בניסיונות ההיחלצות.

לצד רגליו הצליח להבחין בחריצי מתכת לניקוז מים על הרצפה ומיד הסית את גופו, הציב את קרסוליו עליהם, והחל מניע את רגליו קדימה ואחורה ללא לאות, בניסיון לחכך את החבלים סביב קרסוליו בחריצי המתכת. לאחר מספר דקות של עבודה מאומצת, חש התרופפות קלה באחיזת החבלים את קרסוליו, הסית את מבטו אל עבר כפות רגליו והבחין שאחד משני החבלים נפרם עד מחציתו. זרם חד של אדרנלין שטף את גופו והוא החל מאיץ את תנועותיו. כמה דקות לאחר מכן, שאריות החבלים נכנעו למאמציו וקרסוליו השתחררו. עכשיו הזיז את עצמו בכל פעם לאזור אחר מעל החריצים, עד שהצליח לשחרר גם את ידיו מלפיתת החבלים. מאותו רגע הכול היה הרבה יותר פשוט.

בינתיים, אישוניו, שהספיקו להתרגל לעלטה החלקית, החלו לסרוק את החדר, שנראה כמו מערכת צינורות חימום מרכזית, שבוודאי נפרשת מתוך החדר אל שאר חלקי הבניין כמו תמנון הפורש זרועותיו לכל עבר. החום והלחות המכבידים לא הותירו מקום לספק. ההיגיון הוביל אותו להסיק שככל הנראה זהו חדר תת־קרקעי.

הוא החל לתור בעיניו אחר פתח או חפץ כלשהו שישמש לו כנשק, אך נוכח לדעת שהחדר ריק מחפצים, והפתח היחיד בחדר הוא אותה דלת ברזל כבדה. הוא התבונן בכיסא אליו היה קשור, כיסא עץ פשוט. מיד הניף אותו באוויר והטיחו ברצפה מספר פעמים, עד שרגל הכיסא נשברה בקצה הקרוב לבסיסו. כעת היה בידו מקל באורך כשישים סנטימטרים, שקצהו האחד מחודד ומשונן מהשבר.

הוא התקרב אל דלת הברזל, לופת את המקל בחוזקה בידו, וניסה בזהירות ובשקט להזיז את ידית הדלת, שלא במפתיע הייתה תקועה.

במשך שעה קלה הסתובב בחדר וניסה ללא הועיל לשחרר מה אירע לו ואיך הגיע לחדר הזה. ככל שאימץ את מוחו בניסיון לדלות פיסות זיכרון מהאירועים האחרונים, כך מסך הערפל הלך ונעשה סמיך יותר. הפנקס שהקפיד לשאת עימו לכל מקום נעדר מכיסי מכנסיו. הוא החליט לשחרר ולתת למוחו מנוחה, מה גם שראשו כאב ברמה כזאת שלא הניחה לו להתרכז ולחשוב כהלכה.

על סף הירדמות, שמע לפתע צעדים יורדים במדרגות ומתקרבים אל עבר דלת הברזל. מיד זינק ממקומו ומיקם עצמו לצד צירי הדלת. לאחר כמה רגעים נשמע רשרוש מתכתי ולאחריו רחשי מפתח הנכנס לחור המנעול. שני סיבובים, וידית הדלת נעה כלפי מטה. האדרנלין שב להציף את גופו והכאב בראשו כמו פינה את מקומו לפולסים חזקים שהלמו ברקותיו. הדלת החלה להיפתח וקרן אור מסנוורת פרצה דרכה ופגעה בקיר שמולה. עיניו התקשו להתרגל לאור הפתאומי. הוא חש שתהליך ההסתגלות נמשך כנצח, אף שחלפה אולי שנייה אחת

מהרגע שהדלת נפתחה לרווחה. הוא הבין שאסור לו לבזבז זמן בציפייה שעניו יסתגלו לאור הגובר המציף את החדר, ובהחלטה של שבריר שנייה זינק מעבר לדלת והכה בכל כוחו עם קצהו החד של המקל בדמות שניצבה בפתח. מאחר שלא ראה היטב, כיוון את המקל לגובה ראשו שלו. האיש בפתח החדר לא הספיק אף להוציא אנחת כאב או תדהמה מפיו, בטרם קרס לאחור.

הוא שפשף את עינו והבחין שקצה המקל חדר היישר אל תוך ארובת עינו השמאלית של האיש ששכב שרוע ללא תזוזה לרגליו. לא היה שם עוד איש מלבדו. בלי לבזבז רגע, שלף את המקל מעינו של האיש. הוא אומנם לא התעכב לבדוק אם הוא חי, אך מבט חפוז אחד בעין ובנוזלים שניגרו מקצה המקל, סיפקו לו ניחוש מושכל. הוא החל לעלות בשקט במעלה המדרגות, צעד אחר צעד, מסב את כל מאה וחמישים האחוזים של יכולת השמיעה שלו כדי לקלוט אם מישהו מתקרב אל עבר קצה המדרגות. כשהגיע לקצה ראה שהוא נמצא במרכזו של מסדרון ארוך, הנמשך ממנו הלאה לשני כיוונים. הכיוון האחד הסתיים בקצה מואר משהו, והשני בחשכה. הוא החליט לנסות את מזלו והתקדם לכיוון הקצה החשוך. היכן שיש אור ככל הנראה יש אנשים, חשב. ואכן, בקצה המסדרון החשוך חיכתה דלת נוספת ולא נעולה. כשעבר דרכה מצא את עצמו במעין חניון אחורי של המבנה.

השמיים היו שחורים והוא פסע בזהירות לאורך הסמטה האפלה שהובילה מהחניון אל עבר רחוב צדדי, שלא היה הומה באדם, אך מספיק אנשים התהלכו בו כדי שינסה להתערות ביניהם. הוא השליך את המקל בקצה הסמטה, שפשף את פניו בניסיון מגוחך לסדר ולנקות אותם והחל ללכת לצד עוברי האורח ברחוב. הוא לא יכול היה שלא להבחין במבטיהם ספוגי החשדנות של אלה שעברו בדרכם מולו, ולכן ניסה להשפיל את פניו ככל האפשר ורק מדי פעם בפעם הישיר מבטו קדימה כדי לבחון ולהחליט לאן כדאי לו ללכת.

לאחר כמה דקות של צעידה לאורך הרחוב הצדדי אל עבר הצטלבות עם רחוב שכבר מרחוק עשה רושם של רחוב ראשי וסואן יותר, הבחין בדלת על קיר אחד המבנים וסימון של שירותים ציבוריים מעליה. הוא מיד נכנס אל השירותים ופנה אל המראה. פנים חבולות הביטו בו דרכה. דם קרוש נדבק בשערו הפרוע, פנס שחור עיטר את עינו הימנית. אפו עטה גוונים של סגול, שהעידו על שבר ברמה זו או אחרת, וחתך קטן בקע את צידה השמאלי של שפתו התחתונה.

הוא שטף את פניו מספר פעמים ואת שערו סידר לאחור בעזרת כפות ידיו. את חולצתו הפך כדי שכתמי הדם יבלטו פחות, לפחות כל עוד אור היום לא יעלה, סידר אותה בתוך מכנסיו ויצא מהשירותים בחזרה לרחוב.

[לרכישה לחצו כאן](#)